

podwodna archeologia

Archeologia podwodna jest odłamem archeologii jako nauki, który wyodrębniony został na podstawie wykorzystywanych metod badawczych i środowiska badawczego.

Do głównych stanowisk archeologii podwodnej zalicza się wszelkiego rodzaju zbiorniki wodne od jezior, źródeł i rzek, poprzez zatopione studnie, miasta, porty, aż do zalanych jaskiń, a nade wszystko morza i oceany oraz związane z tym, wraki statków. Ze względu na duże zainteresowanie archeologów dwoma ostatnimi rodzajami zbiorników, archeologia podwodna często określana jest jako archeologia morska.

Za genezę tej gałęzi nauki uważany jest XIX wiek, a dokładniej przełom lat 1853-1854, kiedy to po raz pierwszy w Zurychu zetknięto się z "plikiem" artefaktów odsłoniętych na skutek obniżającego się poziomu wód w jeziorach.

Archeologia podwodna wykorzystuje zróżnicowane narzędzia, które znacznie rozwijały się na przestrzeni wieków. Do jednych z ważniejszych zaliczamy przede wszystkim sprzęt do nurkowania (skafandry, butle gazowe, aparaty tlenowe itp), zdalnie sterowane pojazdy, które umożliwiają zejście w głąb mórz i oceanów, gdzie granica ludzkiej wytrzymałości została naruszona, różnego rodzaju kosze na znaleziska, kamery, aparaty itp.

Działalność archeologii podwodnej objawia się przede wszystkim w dokumentowaniu i wyławianiu zachowanych przedmiotów z dna zbiorników, śladów ludzkich cywilizacji (amfory, talerze, sztuce, narzędzia), a nierzadko i wraki zatopionych statków bądź ich w miarę dobrze zachowane elementy.